

MUSSERT SPREEKT

REDE TE AMSTERDAM OP 21 SEPTEMBER 1934

NENASU
UTRECHT

MUSSERT spreekt

REDE

van Ir. A. A. MUSSERT

Algemeen Leider der NATIONAAL SOCIALISTISCHE BEWEGING IN NEDERLAND

gehouden op 21 September 1934 in het Apollogebouw te Amsterdam.

NEDERLANDSCHE NATIONAAL SOCIALISTISCHE UITGEVERIJ

N. E. N. A. S. U. UTRECHT

Dir. R. v. HOUTEN POSTBUS 74

Amsterdam, Apollogebouw,
21 September 1934.

Volksgenooten,

Aan het einde van dit jaar zullen wij kunnen herdenken den dag, waarop drie jaren geleden de N.S.B. werd gesticht door twee personen. Hoeveel leden de N.S.B. dan zal tellen weet ik niet, wel weet ik dat wij nu aan ons vierde tienduizendtal bezig zijn, op weg naar de uitvoering van de opdracht: de eerste 50.000 man. En dat niettegenstaande wij aan alle zijden geterroriseerd zijn, uit het ambt ontzet, uit de werkplaatsen verdreven, uit de familiekring gestooten, van den kansel in de ziel gemolesteerd, wanneer men den Godsdienst, die men boven alles stelde, voor politieke doeleinden tegen zich gebruikt zag. Bijna honderd gewonden tellen wij reeds in deze eerste drie jaren. Nimmer zijn wij het geweest, die tot den aanval met de vuist of het mes overgingen; het waren de marxisten, die daartoe, opgehitst in de bladen van de S.D.A.P. en de O.S.P. en de Communisten, daartoe zijn overgegaan.

Hoe ver de haat gaat heb ik gelezen uit een brief van een dokter, die van het hoofd van een gezin onlangs een brief ontving, met de mededeeling dat van zijn diensten geen gebruik meer gemaakt zal worden, daar hij N.S.B.'er is.

Een jaar geleden stond deze man aan het ziekbed van zijn eenig kind en vroeg: „dokter er is toch nog wel hoop? U weet niet wat dit kind voor ons beteekent." En de dokter heeft met Gods hulp dit kind het leven gered. Maar hij kan nu gaan, want hij is N.S.B.'er.

Als een Duitsche Joodsche dokter door een Duitsch nationaalsocialist zoo behandeld zou zijn geworden, zou ieder weldenkend mensch dit een treurig teeken des tijds noemen.

Meen niet, dat de man die hieraan schuldig is, een marxist is. Hij is, zooals deze lieden dat uitdrukken, de beginselen der Christelijk Historische Partij toegedaan; hij is officier van de Amsterdamsche Burgerwacht.

Ik weet niet of de Christelijk Historische Partij zulk een mede-

stander hoog acht; ik weet niet of de officieren van de Amsterdamsche Burgerwacht zulk een collega achten kunnen, maar ik weet wel, dat als een vooraanstaand N.S.B.'er een dokter, die zijn eenig kind het leven had gered zoo zou behandelen, hij er bij ons vierkant zou worden uitgesmeten als onwaardig om onze idealen uit te dragen. Zoo zijn wij, nationaal-socialisten.

Voor ieder, die — gedwongen door de terreur — onze gelederen tijdelijk moet verlaten, staan er twee klaar om onmiddellijk zijn plaats in te nemen.

Onverstoorbaar gaat de Beweging voort; zij is levenskrachtiger dan alle politieke partijen tesamen, omdat zij historisch aan de orde is, omdat zij een grootsche taak heeft te vervullen in het leven van ons volk, een taak, die ieder jaar, iedere maand, iedere dag dichter tot haar komt.

Wanneer ik U in een kort bestek, in dit uur waarin ik tot U kan spreken, uiteen moet zetten wat ons drijft, vraag mij dan niet naar onze plannen en informeer niet naar een program, maar vraag dan naar onze beginselen, naar onze idealen en toets deze aan de vragen: zijn zij zuiver; zijn zij in het belang van ons volk en van ons vaderland en zijn zij te verwezenlijken. Daar komt het op aan, dat is de kern waartoe men moet doordringen.

Onze bedoeling is wat onze naam zegt: een Beweging van zuiver nationaal en zuiver sociaal voelende menschen, die ten slotte het geheele volk wil omvatten.

Wij zijn van meening, dat wij een tijdperk tegemoet gaan, waarin het Nederlandsche volk een harden, zeer harden strijd zal hebben te voeren om zijn bestaan. Ons zelfstandig volksbestaan en daar binnen het bestaan van honderdduizenden van onze volksgenooten wordt reeds nu van alle kanten bedreigd. De bestaanszekerheid van ons volk en daarmede van ons allen, wordt iederen dag minder.

Wij zijn de vaste overtuiging toegedaan, dat dit noodlottig proces alleen tot staan gebracht zal kunnen worden en in een opwaartsche beweging zal kunnen worden omgezet, wanneer er een einde gemaakt wordt aan de binnenlandsche oorlogen in den vorm van liberalistischen klassenwaan, marxistischen klassenstrijd en het misbruik van verschillende godsdienstige overtuigingen ten behoeve van den politieken partijstrijd. — Daarvoor in de plaats moet komen een geest van onderling vertrouwen, de geest van samenwerking, de wil tot offervaardigheid, het begrip dat alleen een ééndrachtige, wilskrachtige, fiere natie den strijd

om het bestaan zal kunnen voeren met kans op succes. Ons aller lot als persoon is stuk voor stuk afhankelijk van het lot der natie; wij volksgenooten zijn door de ordening der menschheid in volkeren, – een ordening, die door een hoogere dan de menschelijke macht doelbewust is gewild – samengebracht in deze Nederlandsche natie, die wij liefhebben en die wij willen dienen met alle kracht, die in ons is. Wij zijn dus nationaal, niet omdat wij andere naties minder achten, of omdat wij agressieve bedoelingen zouden hebben tegen welke natie dan ook, maar eenvoudig omdat ons hart en ons verstand ons zeggen, dat wij zoo en niet anders moeten zijn.

Een waarlijk nationaal voelende heeft niet alleen liefde voor zijn gezin, voor de bevolkingsgroep, waartoe hij of zij behoort, hetzij uit een oogpunt van stand of klasse of Godsdienst, maar voor al zijn volksgenooten, die dit waard zijn. Iemand, die zijn partij, zijn klasse, zijn groep vóór de natie stelt, maakt misbruik van het begrip nationaal, wanneer hij zich met het woord „nationaal" tooit.

De liefde tot de natie in zijn geheel, dat is socialisme, dat is het zuiver nationaal gevoel en dit staat torenhoog verheven boven het marxisme, dat de klassenstrijd predikt en in wezen dus is anti-sociaal en volksvijandig. Wanneer de S.D.A.P. door Amsterdam's straten optrekt met de leuze „vóór vrede, vóór socialisme", dan is dit inderdaad slechts een leuze, want achter dit masker is de werkelijkheid verborgen: vóór het marxisme, vóór den klassenstrijd, vóór den binnenlandschen oorlog, vóór de democratie met de gebalde vuist.

Wij nationaal-socialisten hebben dit spel reeds lang doorzien, wij hebben er een hartgrondige afkeer van, wij vergeten niet hoe sinds 1918 met de leuzen van ontwapening en défaitisme en dappere ongehoorzaamheid, culmineerend in het schandaal van de Zeven Provinciën, ons volk is ondermijnd en kapot geslagen en dat er in het wezen van het marxisme niets is veranderd dan alleen de tactiek.

De S.D.A.P.-voorman Drees heeft eenige dagen geleden op een meeting der S.D.A.P. gezegd, sprekende over de N.S.B.:

> „Bij ons te lande is de weg niet zoo geplaveid voor moord
> „en misdaad om daarmede te komen tot politieke machts-
> „uitbreiding."

Die moordenaars en misdadigers waren wij N.S.B.'ers; dat mag onder de Regeering-Colijn tegenover ons best gezegd worden. Ik kan daarop antwoorden, dat ik innig hoop, dat moord en mis-

daad niet aangewend zullen worden tot behoud van politieke macht, maar dat ik daarvan lang niet zeker ben, na al hetgeen wij, N.S.B.'ers in de laatste jaren in dezen Goddeloozen absoluten Staat hebben ondervonden en geleden.

Nationaal en sociaal is, goed opgevat, hetzelfde.

Het socialisme is alleen in nationaal verband te verwezenlijken, niet in den zin van socialisatie, de lijmstok van de S.D.A.P., waarmede zij nu al bijna twee generaties van Nederlandsche arbeiders voor den gek hebben gehouden, maar in den zin van het brengen van **sociale rechtvaardigheid.**

Het marxisme heeft al een halve eeuw geleerd, dat er een onoverbrugbare klove is tusschen het bezittende en niet-bezittende deel van ons volk of sterker nog, tusschen de handarbeiders en het overige deel van het volk. De arbeiders moesten zich van de andere volksgenooten afwenden en zich keeren tot de arbeiders van andere volken.

En inderdaad had het liberalisme de leer, die in de practijk leidde tot de uitbuiting op ongekende schaal van het arbeidende volk, dat voor het bestaan geheel was aangewezen op den opbrengst van den handarbeid. Wij kunnen ons begrijpen, dat een halve eeuw geleden duizenden van meening waren, dat zij alleen heil hadden te verwachten van hun lotgenooten in andere landen.

Dat de S.D.A.P. niettegenstaande den onwezenlijken grondslag van internationalisme en socialisatie, waar geen spaan van heel gebleven is, toch in den eersten tijd van haar bestaan iets goeds heeft kunnen doen, iets heeft kunnen bereiken voor de arbeiders, is alleen een gevolg daarvan, dat zij geleid werd door mannen, die door idealisme en opofferingsgezindheid werden gedragen. Maar dat is al sinds jaar en dag uit en dat er nog zoovelen zijn, die achter de S.D.A.P. aanloopen, is uit dankbaarheid wat een vorige generatie S.D.A.P. tegenover hun vaders hebben gedaan. Maar vasthouden aan het verleden brengt de toekomst van de tegenwoordige generatie en van de kinderen dezer generatie in gevaar. De S.D.A.P. heeft zijn tijd gehad, is verworden tot een instelling, die de arbeiders moet zoet houden met leuzen in een tijd, waarin ons land zoo reactionnair liberaal geregeerd wordt als nog nimmer in deze eeuw is vertoond.

De sociale rechtvaardigheid, waarnaar nu reeds honderd jaren door ieder weldenkend mensch verlangend is uitgezien, zal gebracht worden niet door het marxisme, maar door het nationaal-socialisme. Het bewijs daarvoor is geleverd in Italië en in Duitschland. In Italië staat practisch het geheele volk achter Mussolini.

Hitler heeft 14 jaren noodig gehad om 40 % van het Duitsche volk te winnen voor de nat.-soc. gedachte. Bij den aanvang van zijn Regeering stonden nog millioenen arbeiders, die op de S.D. A.P. en het Communisme leunden, tegenover hem. Eén jaar nationaal-socialistischen staat, d.w.z. het begin van de practische verwezenlijking van het nationaal-socialisme was voldoende om hen in massa voor het nieuwe regime te winnen, omdat metterdaad bewezen werd, dat in één jaar nat. soc. bewind meer sociale rechtvaardigheid aan het Duitsche volk is gebracht, dan in 14 jaren marxistisch bewind.

Het is de taak van het nat.socialisme om den arbeider weer terug te geven aan zijn volk, waarvan liberalisme en marxisme hem hebben vervreemd. Omgekeerd zal de natie hem geven de voldoening van te zijn een volwaardig volksgenoot, die de eervolle plaats inneemt, die hem toekomt krachtens den arbeid, die hij in het belang van de natie verricht. Wij zullen hem zijn bestaan, zijn eer, zijn fierheid, zijn vlag, zijn Koning, zijn Vaderland weer teruggeven. Hij zal afstand moeten doen van de waandenkbeelden van het marxisme, hij zal moeten inzien, dat niet alleen handenarbeid produceerend is, maar dat de leiding gevende arbeid van het hoogste belang is, dat hoofd- en handarbeiders van de geheele natie hetzelfde groote belang hebben bij de instandhouding en bloei der bedrijven en dat elk plichtsverzuim, elke sabotage van welken kant dan ook als anti-sociaal, als gericht tegen het volk moet worden veroordeeld.

Het werkloosheidsvraagstuk en de verdediging van ons grondgebied zijn in wezen de eenige problemen van hooge staatkundige ordening, die wij hebben. Beide zijn alleen tot oplossing te brengen wanneer er werkelijk een eendrachtig en wilskrachtig volk ontstaat.

Bestaande bedrijven moeten worden gesaneerd; nieuwe bedrijven van allerlei aard en sommige daarvan van voor Nederland ongekende afmetingen, zullen moeten worden gevestigd. Daartoe is niet de kracht van een deel van het volk noodig, dat daarenboven nog slaags is met een ander deel. Daartoe is noodig de kracht, de wil, het inzicht in de lotsverbondenheid van een geheel volk. Maar dan gaat het ook, mits Indië onverbrekelijk verbonden is aan Nederland, want Indië laat ons direct en indirect de grondstoffen, die noodig zijn.

Met de verdediging van ons grondgebied hier en in Indië is het diep treurig gesteld, dank zij de defaitistische ontwapeningscampagne, die onder leiding van de Heeren Albarda, Vliegen,

Marchant, van Embden en andere vrienden en begunstigden van Colijn, jarenlang is gevoerd.

Laten wij er ons rekenschap van geven, dat ieder jaar het laatste jaar van ons zelfstandig volksbestaan kan zijn. Indië ligt practisch onverdedigd: als Indië verloren gaat is het uit met ons zelfstandig volksbestaan, dan kunnen wij een stuk van Duitschland worden en met alle respect voor onze Oosterburen, daar passen wij feestelijk voor.

De verdediging van ons grondgebied hier is zoo slecht, dat de Engelsche minister Baldwin het noodig vond mede te deelen, dat de Engelsche grens aan den Rijn ligt. De volgende oorlog moet blijkbaar in Nederland het slagveld vinden. Twee jaren na de vorming van den Nat. Soc. Staat zal Engeland weten, dat Nederland reikt tot drie mijlen buiten de kust en het geschut van onze forten nog veel verder en zullen Duitschland en Frankrijk weten, dat een herboren fier Nederlandsche natie zich tegen elke poging tot invasie zal verzetten met alle kracht, die in ons is. Onze eenige mogelijkheid om er zonder kleerscheuren af te komen.

Onze eenige mogelijkheid om onszelf weer te worden.

De vraag of hetgeen wij beoogen en dat heb ik U in zeer korte trekken uiteengezet, juist is, rechtvaardig is, behoorlijk is, in het belang is van Volk en Vaderland, is voor ons N.S.B.'ers geen vraag meer. Diep zijn wij er van doordrongen, dat wij staatkundig, juridisch en wat oneindig veel meer beteekent: moreel, het recht hebben daarnaar te streven.

Dat het een recht, een eer, een plicht is ons daarvoor in te spannen en dat, wanneer wij dit zonder bijoogmerken doen, recht door zee met de zuiverste bedoelingen, wij goede hoop mogen hebben, dat zegen zal rusten op ons werk en wij inderdaad Nederland zullen kunnen redden van den dreigenden ondergang.

Niettemin heeft de huidige Regeering Colijn ons op alle mogelijke manieren tegengewerkt. Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om precies onomwonden te zeggen hoe de N.S.B. staat tegenover de Regeering.

Onmiddellijk na het optreden van de Regeering Colijn, heb ik gemeend als Nederlandsch burger den Minister-Prseident op de hoogte te moeten stellen van doel en streven van de N.S.B. Dat de Minister-President dit begrepen heeft, blijkt uit zijn aanvankelijke houding toen hij in de Kamer de N.S.B. verdedigde tegen de Heeren der politieke partijen, die in de N.S.B. een gevaar voor hun standje zagen. Een maand later is de Minister-President

gecapituleerd voor de machthebbers van de R.K. Staatspartij en van andere partijmannen, die de geweldige levenskracht van de N.S.B. als een groot gevaar zien voor hun eigen partij.

De Minister-President is gedwongen geworden om een verbod uit te vaardigen aan de ambtenaren om lid te zijn van de N.S.B. Niet het landsbelang eischte dit, maar de politieke partijen wilden op deze wijze kader aan onze Beweging ontnemen. Honderden ambtenaren zijn daardoor in hun conscientie getroffen; ik wil niet spreken over hen, die uit hun ambt ontzet zijn. De motiveering was, dat ik aangespoord had tot ongehoorzaamheid van de ambtenaren. Geheel Nederland weet, dat deze beschuldiging met de waarheid niets uitstaande heeft. Het Kamerlid de Savornin Lohman, die den Minister-President toeriep, dat hij overtuigd was, heeft tenminste den moed gehad om hier in het openbaar in Amsterdam te zeggen, dat hij na kennis genomen te hebben van de waarheid, zijn woorden introk, omdat hij nu beter wist.

En sindsdien is de Regeering op dien weg voortgegaan; onze kleeding is verboden; de flinkste, opofferendste burgers worden uit de burgerwacht gesmeten omdat dit een gewapend partijleger moet worden; bekwame betrouwbare reserve-officieren met den meest eervollen staat van dienst worden uit het leger verwijderd omdat zij N.S.B.'ers zijn; de aanhangers van Marchant en Van Embden, die de eenzijdige ontwapening op hun politiek program hebben, worden daarvoor in de plaats gesteld.

Verwacht de Nederlandsche Regeering nu van ons volk, dat het daarin ziet de behartiging van de belangen van de landsverdediging? Is het misschien verkeerd van ons dat wij van meening zijn dat leger en vloot er zijn om ons volk te verdedigen tegen den buitenlandschen vijand en dat het in strijd daarmede is, dat ontwapenaars in de weermacht blijven en de beste Vaderlanders er uit worden gesmeten? Dat wij daarin niet zien de behartiging van het landsbelang, maar de behartiging van partijbelangen ten koste van de landsbelangen.

De Minister van Defensie, onder wiens bewind de Zeven Provinciën uit varen is gegaan, moest dankbaar zijn, dat eindelijk in het Nederlandsche volk een beweging is opgestaan, die zich vierkant keert tegen elken vorm van defaitisme en sabotage.

Verder is men gegaan op dien weg; de politie wordt gedwongen om ons te beletten met de Nederlandsche vlag te marcheeren; de Heeren marxisten mogen met de roode vaandels door de steden trekken zooveel zij willen.

Een regeering die zoo handelt tegenover een steeds groeiend

deel van ons volk, dat toch voor een groot deel behoort tot de besten wat betreft hun idealisme, hun plichtsbetrachting, hun dienstvaardigheid, hun vaderlandsliefde, hun liefde tot hun vorstenhuis, maar daarin met de huidige machthebbers van meening verschilt, dat de oude politieke partijen ons niet van den ondergang kunnen redden, is geen nationale Regeering, maar een partij-Regeering, sterker nog een partijdige Regeering!

Colijn is aan het bewind gekomen, naar men zegt omdat hij inplaats van 11%, 13% van het stemmenaantal verwierf. Is het Ministerie daarom nationaal of is het nationaal omdat Colijn het met Marchant en Albarda eens geworden is?

Wij nationaal-socialisten noemen een regeering nationaal, die gedragen wordt door het vertrouwen van het overgroote deel van het volk. Als Colijn bij een volksstemming ook 90% van het Nederlandsche volk achter zich vond, zouden wij de eerste zijn om te erkennen dat wij een nationale regeering hebben.

Men zegt: het ministerie doet zijn best. Ik wil gaarne aannemen dat de ministers zich inspannen om hun taak zoo goed mogelijk te verrichten. Daar gaat het echter niet om, het gaat om het volk in zijn geheel, het gaat om de toekomst van ons volk. Deze eischen oplossing van de beide allesbeheerschende vraagstukken het rigoureus inkrimpen en tenslotte uitroeien van de werkloosheid; het verdedigen van onze nationale zelfstandigheid en het behoud van Indië.

Geen van deze beide zijn door het ministerie Colijn een stap verder tot oplossing gebracht.

De werkloosheid heeft een nooit gekende hoogte van 400.000 bereikt en wordt iederen dag nog erger. In Duitschland is in één jaar nationaal-socialistisch bewind, de werkloosheid teruggebracht van 6 millioen tot 1½ millioen. Daar gaat het om en niet om de vraag of minister Slotemaker de Bruïne al of niet zijn best doet.

De verdediging van ons land is even treurig als vroeger; Indië ligt even onverdedigd als vroeger; de geest op de schijnvloot is precies dezelfde als vroeger. Toen ik laatst in Den Helder was hoorde ik het gesprek van twee jonge officieren; de geheele avond was het onderwerp: wat zij zouden doen als zij gepensionneerd waren.

Als minister Deckers een vlootrevue houdt, kan hij nu hoogstens laten zien, dat er geen vloot is. Dat wisten we allang. Maar het is nu onze taak er een te maken, die een factor wordt waarmede rekening gehouden moet worden door ieder, die Indië wil

veroveren. Die vloot kunnen wij betalen, wij zullen haar hier op onze werven met eigen handen laten maken en wij zullen haar bemannen met Hollandsche jongens, die trotsch zijn op hun taak en niet spreken van hun pensionneering.

De tegenwoordige Regeering is tot dit alles niet in staat, omdat de geest der bevolking verpest is en omdat het Regeeringssysteem totaal verroest is. De geest der bevolking moet vernieuwd, de eenheid van het volk moet worden hersteld, de corporatieve staat moet worden opgebouwd en dan kan alles wat nu niet kan.

Dit is de taak, die de N.S.B. op zich genomen heeft, haar historische roeping, die zij te vervullen heeft.

Het ware te wenschen, dat de Regeering ophield met haar strijd tegen de komende generatie. Het jonge volk van Nederland wil geen partijpolitiek meer, is niet te vinden voor de denkbeelden van de vorige eeuw; de klassenwaan, de klassenstrijd, de partijstrijd, het misbruik van Godsdienst stuit haar tegen de borst. De 19e eeuwsche denkbeelden worden opgevolgd door die van de 20e eeuw.

De oud-Minister De Geer heeft tegen jonge C.H. leden gezegd: Laten wij toch geen strijd der generaties ontketenen. Dat doen wij niet; wij wenschen geen enkelen vorm van burgeroorlog. Maar wanneer de 65-jarige partij-politici de Regeering aanzetten tot geweldmaatregelen tegen de jongere generatie en haar idealen, dan ontketent de oudere generatie den strijd, dien zij zal verliezen omdat wij ieder jaar sterker en zij ieder jaar zwakker worden. Dan is het de oudere generatie die de verbittering zaait, die door ondergane behandeling reeds in harten van duizenden onzer is gegroeid, tegen onszelfs wil in.

Indien Colijn een zoon van 20 jaar had, dan zou die zoon, indien hij van zijn Vader hield, hem allang aan het verstand gebracht hebben, dat de generatie Colijn-Marchant ook eens zal moeten worden opgevolgd door de dragers van de idealen van de 20ste eeuw. Moge deze overgang kunnen geschieden zonder haat, zonder verbittering, doordat men tijdig ophoudt met maatregelen van terreur tegen de jongere generatie.

Maar als, wat God verhoede, de nood aan den man zou komen, dan zou zelfs een ons terroriseerende Nederlandsche Regeering op ons, N.S.B.'ers staat kunnen maken, omdat welke Regeering in Den Haag dan ook ons duizendmaal liever is dan een Regeering in Parijs, Berlijn of Londen. Zoo zijn wij nationaal-socialisten.

Om onze taak te kunnen volvoeren zullen wij eens de Regeeringsmacht moeten kunnen uitoefenen. Wat is de weg daartoe: de weg, die in iederen min of meer geordenden Staat gegaan moet worden: meedoen aan de verkiezingen en de meerderheid krijgen.

Zal de N.S.B. aan iedere verkiezing meedoen? Mijn antwoord is: NEEN. In de gemeenteraden hebben wij nu niets te maken; gemeenteraden met zijn politieke partijen en politieke wethouders kunnen de gemeentebelangen niet naar behooren behartigen, daar zal door een nieuwen wetgever grondig moeten worden ingegrepen om verbetering te brengen. Maar de wetgever bestaat o.m. uit de Tweede en de Eerste Kamer en daar hebben wij dus wel te maken.

De Eerste Kamer wordt gekozen door de Provinciale Staten. Daarom zullen wij in het a.s. jaar voor de eerste maal mededoen aan de verkiezingen en wel aan die van de Provinciale Staten.

Wij weten heel goed, anders zouden wij geen goede fascisten zijn, dat de Provinciale Staten practisch niets ten gunste van een provincie kunnen verrichten. Wij hebben nu eenmaal het standpunt aanvaard, dat men geen belooning aanvaardt voor werk, dat geen werk is. Wij zijn voorts van meening, dat het dienen van de gemeenschap eereplicht is en dat de N.S.B. bevrijd moet blijven van baantjesjagerij.

Het meeste Overheidsgeld wordt verkregen uit indirecte belastingen, die voor een groot deel drukken op de eerste levensbehoeften.

Alles bijeengenomen achten wij nationaal-socialisten het onzen plicht, ter zuivering van de toestanden, te weigeren voor eigen gebruik één cent te gebruiken van de vergoedingen, die men aan de Provinciale Staatsleden toekent. Wanneer een N.S.B.er door zijn functie als Statenlid schade lijdt, heeft hij recht de werkelijke schade en niets meer vergoed te krijgen.

Ik verwacht van mijn medestrijders, die straks in de Provinciale Staten gekozen zullen worden, zelf zal ik daarvoor niet beschikbaar zijn, dat zij hunne vergoedingen vrijwillig afstaan aan een fonds, dat wij zullen instellen om hen geldelijk te steunen voor wie in dien Staat nooit geld te vinden was: de helft voor het verleden: Jan Fuselier, die op zijn ouden dag onvoldoende pensioen heeft om van te leven; de andere helft tot steun van jonge kunstenaars, die tot taak hebben in den nieuwen Staat aan ons volk waarachtige kunst te schenken.

En eveneens zullen wij meedoen aan iedere verkiezing voor de

Tweede Kamer, die uitgeschreven wordt, omdat wij in de Tweede Kamer ten slotte de meerderheid willen veroveren.

Zooals Ge weet is een wetsontwerp ingediend om de door kleinere groepen van kiezers als hun vertegenwoordigers uitverkoren mannen den toegang tot de Kamer te ontzeggen, hetgeen in flagranten strijd is met letter en geest van de grondwet.

Kersten en Lingbeek zijn de consequente mannen, die willen uitvoeren wat Colijn en De Geer leeren, doch nooit doen. Zij zijn lastig, zij moeten verdwijnen. Veraart is het geweten van de R.K. Staatspartij, hij is lastig, hij moet verdwijnen.

Weet Ge wel, dat wanneer dit wetsontwerp wet zou worden, ongeveer een half millioen kiezers practisch van hun stemrecht zouden worden beroofd?

Weet Ge wel, dat dit eigenlijk een parlementaire Staatsgreep zou zijn van de meerderheidspartijen, die thans de macht in handen hebben?

Wij N.S.B.'ers kunnen hierover objectief oordeelen; ons gaat dit niet aan, want wij zullen met meer leden in de Kamer komen dan partijen, die zich nu groot noemen. Maar het is het schreeuwend onrecht dat daardoor aan anderen wordt aangedaan, dat ons tegen de borst stuit.

Er zit echter nog veel meer achter; het is een publiek geheim, dat Nederland sinds 1918 practisch geregeerd wordt door de R.K. Staatspartij. Welnu, deze partij schijnt van plan te zijn Nederland te maken tot een soort Oostenrijk, waar zij kan heerschen met hen, die haar welgevallig zijn. Maar wij, Nederlanders willen geen Oostenrijkschen burgeroorlog binnen onze grenzen en de Heeren, die het daarop willen toeleggen moeten begrijpen, dat zij hoog spel spelen. Ter staving van hetgeen ik zeg, het volgende bericht van de Limburger Koerier van de vorige maand, sprekende over de wering van onwelgevallige politieke partijen.

> „Hoe gemakkelijk zou het niet zijn, om bijvoorbeeld te be- „palen, dat candidaten bij verkiezingen voor publiekrechte- „lijke vertegenwoordigende lichamen alleen gesteld kunnen „worden door vereenigingen, **welker statuten vooraf Ko- „ninklijk zijn goedgekeurd;** vereenigingen, die aan bepaalde „in grondwet of kieswet te omschrijven voorwaarden moeten „voldoen."
>
> „Men zou eischen kunnen stellen zoowel aan de vereeni- „gingen zelf, als voor de toelating tot het lidmaatschap der „vereenigingen".

De Limburger Koerier zou dus alleen die partijen willen toelaten, die Koninklijk zijn goedgekeurd. Dat klinkt mooi, objectief, boven de partijen: Koninklijk. Maar zelfs een kind in de Staatkunde weet, dat in werkelijkheid de Minister van Justitie degene is die besluit over de goedkeuring en wie is die Minister van Justitie: het lid der R.K. Staatspartij Van Schaik, van wie geschreven is, dat hij zou zijn de Nederlandsche Dollfuss.

Van Schaik zou beslissen of de partij van Kersten wel toegelaten kan worden, van Schaik zou beslissen of Veraart geschikt is, van Schaik zou beslissen of de N.S.B. wel toegelaten zou worden. Met andere woorden partij-dictatuur naar Oostenrijksch model. Laten de Heeren van de R.K. Staatspartij niet al te overmoedig worden, ook al hebben zij de anti-revolutionnaire partij in hun zak.

Philips de IIde heeft het eens afgelegd tegen den vrijheidszin der Nederlanders, laat Ruys de Beerenbroek nu niet denken dat zijn Staatspartij sterker is.

Iedere poging om den legalen weg af te snijden voor een nieuwe geestesstrooming in een volk, die historisch aan de orde is, is in wezen een poging tot burgeroorlog. Wij zullen, zooals ik van den aanvang af gezegd heb, de ziel van het Nederlandsche volk in al zijn geledingen voor de nationaal-socialistische gedachte winnen door overreding, door hun de waarheid voor oogen te houden en langs den legalen weg zullen wij via de Staten Generaal ons doel bereiken.

Volksgenooten.

Aan het einde gekomen van hetgeen ik U hedenavond wilde zeggen, roep ik U op tot den strijd voor de eenheid der natie, voor de onafhankelijkheid der natie op den grondslag van samenwerking, respecteering van elkanders Godsdienst, sociale gerechtigdheid binnen de natie.

Voelt deze echte hartstocht, die wij geworpen hebben in de ziel van ons volk en die oorzaak is, dat reeds nu in de N.S.B. tienduizenden volksgenooten elkander hebben gevonden, Protestanten, Katholieken, werkgevers, werknemers, intellectueelen, burgers, boeren. Schouder aan schouder staan zij voor het groote ideaal om het Nederlandsche volk herboren te doen worden. Wat met tienduizenden geschied is, moet in den komenden tijd met honderdduizenden geschieden.

Wat in dezen Partijenstaat, verzwakt en versplinterd door de voortwoekerende verdeeldheid, linksch heet, dus marxisten, moeten wij bevrijden van den waan, dat een binnenlandsche oorlog en de onzinnige socialisatie die nooit komt, hun kunnen helpen. Wij moeten hen terug voeren in den schoot der natie, waarvan zij een geëerd, gerespecteerd, zeer belangrijk deel uitmaakt. Het gaat om hun plaats in den nieuwen Staat, het gaat om hun eer als volksgenoot, het gaat om hun bestaan. Onze strijd is hun strijd.

En Gij, mijn volksgenooten van rechtschen huize, dien verteld is, dat Uw Godsdienst wordt bedreigd, als Gij niet stemt op de A.R. partij of op de R.K. Staatspartij, onthoudt deze groote waarheid:

Het licht van Uw godsdienst wordt meer en meer verduisterd door den mantel van de politieke partij, die zich daarvan meester heeft gemaakt.

Inplaats daarvan zal:

Het licht van Uw godsdienst afstralen op ons fascisme, maar de schaduw van ons fascisme zal niet mogen vallen op Uw godsdienst.

Op dan mijn volksgenooten, kinderen van één Vader en één stam, schaart U in onze rijen; op 7 October van het vorig jaar is het parool uitgegeven toen wij 10.000 man telden: op naar de eerste 50.000. Welnu, wij zijn aan ons vierde tienduizendtal druk bezig, maak het vierde en het vijfde met gezwinden pas vol.

Gij ouderen onder ons, bedenkt dat Hindenburg in zijn testament de Voorzienigheid dankte, dat het hem vergund is geweest op zijn levensavond het uur van beginnend herstel van zijn volk te hebben mogen beleven.

Uw levensavond moet ook verhelderd worden door het licht, dat de N.S.B. over ons volk zal doen stralen en help mede dit licht te verspreiden, zoodat ook Gij Uw deel zult hebben aan de overwinning, het beginnend herstel.

En Gij, jongeren, begrijpt dat onze strijd is een strijd tegen de lamlendigheid, Uw plaats is in onze rijen, baant met ons een toekomst voor het volk, waartoe Gij behoort en dat U noodig heeft.

Voor Koningin, Volk en Vaderland.

HOU ZEE!